

Kun aloitin näyttelyharrastuksen, oli sertiin oikeuttaviin näyttelyihin ilmoitettu (championship shows) tavallisesti jo pelkäänsään englanninsettereitä yli 200 koiraa, eikä ollut lainkaan epäavallista että luokissa oli 25 koiraa tai enemmän. Jo sijotuksen saaminen oli suuri jännityksen paikka. Nykyään jos ilmoittautuneena on 100 koiraa, sitä pidetään jo hyvänä määränä.

Yleensä näyttelyleasettajat esittävät 1-2 koiraa kerrallaan ja uskoisin sen johtuvan siitä,

että näyttelyt ovat lisääntyneet vuosien aikana. Bensan hinnat ovat korkealla. Ihmiset ovat paljon valikoivampia missä näyttelyssä he haluavat esittää koiransa ja tuomarilla on iso rooli siinä, kuinka paljon koiria näyttelyyn ilmoitetaan. Koiranäyttelyt eivät tule koskaan olemaan tuottavaa toimintaa. Uskon, että rotu käy läpi huippuja ja aallonpohjia, eikä se tule muuttumaan. Mielestäni tarjonta on parantunut valtavasti ja settereillä on kaiken kaikkiaan enemmän turkia verrattuna siihen, mitä oli 30 vuotta sitten. Niin kauan kuin tuomarit tunnistavat hyvän rotutyypin ja tasapainoisen koiran, en näe siinä mitään ongelmaa.

Minulla on monia ikimuistoisia hetkiä vuosien varrelta. Luultavasti suurin kohokohta oli, kun voitin koirani kanssa ensimmäisen sertin (cc, challenge certificate) Driffieldin championship-näyttelyssä märkänä, sateisena lokakuun päivänä David Howarthin tuomaroidessa. Päivä, josta olin unelmoinut niin usein ja luulin ettei sellaista koskaan tulisi! Tämä oli kasvattini Sh Ch Goldbirch Guys N Dolls JW ShCM (Marco). Hän voitti lopul-

ta rotunsa ja pääsi vielä ryhmässä jatkoon. Hän voitti yhteensä 9 sertiä ja 9 varasertiä sekä oli 7 kertaa rotunsa paras, niin rodun erityistuomareilla kuten kaikkien rotujen tuomareillakin. Hän on elämäni koiraa. Uskon, että meillä on erityinen side. Hän on niin helppoluonteinen, toisinaan laiska mutta uskoton näyttelykoira kun hän saa näyttelyhihnan kaulaansa! Tyyppillinen englanninsetteri!

Mielestäni setterit, erityisesti englanninsetterit, ovat mahtavia per-

hekoiria. Ne ovat rakastavia ja lempeitä, mutta myös täynnä energiaa. Ne saattavat olla vaikeita nuorina, mm. norjoilla pöydille ja järsiä paikkaa, ja omistajalla tulee olla hyvä huumorintaju, jotta jaksaa käydä läpi nämä vuodet koiran kanssa, mutta palkinto ylittää tämän kaiken. Niitä voi kouluttaa tekemään erilaisia tehtäviä, mutta ne kyllästyvät nopeasti. On ohjaajasta kiinni, että toiminnot olisivat vaihtelevia ja nautinnollisia. Harmi kyllä, monikaan ei halua kotiinsa nykyään isoa koiraa, mutta mielestäni on tärkeää mainostaa ja promota tätä mahtavaa rotua aina kun se on mahdollista, jotta rodun suosio kasvaisi.

Suomennos: Irina Linjala-Hyökki